

Compromís per l'aigua

La història va plena d'aigua. El comte d'Empúries Ponç Hug va fer canviar el curs del Ter, a Verges. Més tard, el rei Jaume II va intentar tornar-lo al seu llit antic. És cançó vella que l'aigua va lligada a la política i que el control de l'aigua és un element de poder.

Respecte de l'aigua hi ha hagut dos menes d'actituds, a vegades vicioses: un excés d'embadaliment davant la seva naturalesa, i un excés d'aprofitar-se de la seva força; és a dir: escriure versos als boscos de ribera, o fer-hi construccions industrials, preses i salts d'aigua que treballarà. L'actitud dels embadalits havia disparat una mena de campionat descobrint fonts amb poesia nostrada; el Montseny conserva incomptables fonts amb noms prou consistents per demostrar una profunda cultura d'aquells temps. L'altra atenció a l'aigua ens ve de la Revolució Industrial que havia començat, primitivament, amb una sínia i un rec, després va venir la resclosa i la turbina, i també un abocador i un col·lector. Fins a tocar fons i haver-nos de tapar el nas. Catalunya deu molt a l'aigua i a la civilització que ens ha portat. Però ara l'aigua –sense deixar de ser un valor tan estètic com energètic– és un motiu d'interpel·lació i exigeix que els seus administradors es comprometin per ella. Han de venir decisions que ens afectaran a tothom, començant per eliminar alguna piscina i renunciar a algun senyoriu ornamental d'aigua urbana. Els estudiosos del tema fa temps que avisen amb gravetat referent a consum, demografia, reserves, rius. L'aigua dels rius és sagrada, amb els seus indomables costums i comportaments, amb la seva història massa sovint menystinguda; no és correcte oblidar –com es fa a Girona– que una inundació sempre és possible, tot i que un riu presenti ara mateix un posat de mosca morta.

I quan la política es mulla amb l'aigua d'un riu, vull dir quan hi ha baralles per obtenir-ne un desviament, sempre impera la llei del més fort que –traduït al llenguatge fluvial– significa que el peix gran es menja el peix petit. Per cruel exemple tenim a Girona el cas del nostre riu més important que en un titular periodístic de cinquanta anys enrere, clamava « El Ter ya desemboca en Barcelona». I quan el mal estat d'un riu clama justícia ja se sap que és una maledicció: a Flix ja tenen l'amarga experiència que quan un riu s'ha empastifat han de passar dues generacions (de moment) per recuperar-lo.

Davant l'escassetat d'aigua ens tocarà passar pel parvulari, per les beceroles, fer l'aprenentatge del seu ús racional, comptar més, molt més, amb la companyia dels rius, rampelluts i agressius sovint, això sí, però constructors també de l'equilibri que ja comencem d'enyorar, i que tant necessitem tots plegats, ells i nosaltres. Invoquem que, de fet, els rius tenen una ànima germana de la de les persones humanes. Algú amb una certa inclinació a fer de profeta ha dit que l'aigua serà com l'equivalent del petroli del temps que ha de venir. I pel petroli s'han fet guerres i moltes coses lletges. Pot ser un toc per mentalitzar-nos que per l'aigua ens hem de mullar tots i fer-ho ben seriosament. Tanmateix devia ser més divertit aquell temps dels saurins que buscaven aigua amb una senzilla vareta, màgica per descomptat, de magraner o d'avellaner. Perdó per aquest final d'avui; és el romanticisme que més o menys tots portem a dintre. Deurà ser com una relíquia d'aquell dringar que feien les fonts de la vall de Sant Daniel, que ara ja no ragen.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2018/02/22/compromis-laigua/897353.html?utm_source=rss